

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

עפ"ס 31683-11-24

לפני: כבוד ממלא מקום הנשיא יצחק עמית

המערער: יגאל שגיא

נגד

המשיב: פקיד שומה תל אביב 1

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
בת"א 32242-09-24 מיום 29.10.2024 שניתן על ידי כב'
השופטת עינת רביד ובקשה למתן סעד זמני

בשם המערער: בעצמו

פסק-דין

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ע' רביד)
מיום 29.10.2024 בת"א 32242-09-24 שלא לפסול עצמו מלדון בעניינו של המערער.

1. המערער, עורך דין במקצועו, הגיש לבית משפט השלום בתל אביב-יפו תביעה לסעד הצהרתי שיקבע כי הוא פרע חוב שעמד נגדו מכוח פסק דין לטובת המשיב, וכי המשיב חייב לו סכום כסף. עוד עתר המערער למתן צו שיורה על סגירת תיק הוצאה לפועל שפתח נגדו המשיב (ת"א 48745-11-22). בסמוך להגשת התביעה הגיש המערער בקשה למתן סעד זמני שיורה למשיב להימנע מלבצע פעולות גבייה ביחס לנכסיו. בית המשפט דחה את הבקשה למתן סעד זמני. נקבע, כי על פני הדברים סיכויי התביעה אינם גבוהים בהתחשב בכך שהמערער מבקש בתביעתו לבטל פסק דין שניתן נגדו, וכי אף מאזן הנוחות אינו נוטה לטובתו (החלטה מיום 22.12.2022). בקשות רשות ערעור שהגיש המערער על ההחלטה נדחו אף הן (רע"א (מחוזי ת"א) 135-01-23; רע"א 528/23). בהמשך לכך, הגיש המערער בקשה לפסילת המותב בבית משפט השלום בטענה כי דעתו "נעולה" ואין ביכולתו להמשיך לנהל את ההליך. הבקשה נדחתה, וכך גם נדחה ערעור שהוגש לבית משפט זה על ההחלטה (ראו את פסק דינה של הנשיאה חיות בע"א 2608/23 שגיא נ' רשות המסים (2.4.2023) (להלן: עניין שגיא)). ביום

7.8.2024 דחה בית משפט השלום את תביעתו של המערער על הסף, משמצא כי הוא נעדר סמכות עניינית לדון בה.

2. המערער הגיש ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, ובצדו בקשה לעיכוב ביצוע הליכי ההוצאה לפועל למכירת דירה שבבעלותו (להלן: הדירה). לאחר שעיין בבקשה ובתשובת המשיב לה, מצא בית משפט קמא לדחותה ללא קיום דיון במעמד הצדדים. בהחלטה נקבע כי אין לקבל את טענת המערער שהדירה היא דירת מגוריו, וזאת בין היתר משום שמדובר בטענה שמועלית על ידו לראשונה ובצורה לאקונית; משום שהתצהיר שהוגש לתמיכה בה אינו עומד בדרישות הדין; ומשום שבהחלטה של רשם ההוצאה לפועל מיום 11.9.2024 נקבע כי המערער אינו מכחיש שהוא בכלל מתגורר בדירה אחרת (להלן: ההחלטה מיום 23.9.2024). ביום 24.9.2024 הגיש המערער בקשה דחופה למתן צו מניעה ארעי שימנע את מימוש הדירה, וזאת עד להגשת ערעור על החלטה מיום 23.9.2024. בית משפט קמא הורה על עיכוב ההחלטה האמורה במעמד צד אחד עד ליום 1.10.2024, וזאת על מנת לאפשר למערער למצות את הליכי הערעור על ההחלטה מיום 23.9.2024. בערב יום 24.9.2024 הגיש המשיב בקשה בהולה לביטול עיכוב הביצוע. בקשה זו התקבלה, תוך שנקבע כי פינוי הדירה נקבע ליום המחרת וכלל ההכנות הנדרשות לביצועו כבר נעשו, ומשנמצא כי ייגרם נזק של ממש אם עיכוב הביצוע ייותר על כנו. יחד עם זאת, נקבע כי לא יבוצעו פעולות למימוש הנכס (להבדיל מפינוי), וזאת עד למתן החלטה אחרת (להלן: ההחלטה מיום 24.9.2024).

3. למחרת, ביום 25.9.2024, הגיש המערער בקשה להשיב לתוקפו את צו עיכוב הביצוע, אך בקשתו נדחתה. עוד באותו יום הגיש המערער בקשה נוספת בעניין, שהועברה על ידי בית המשפט לתשובת המשיב עד ליום 26.9.2024 בשעה 10:00 (להלן: ההחלטה מיום 25.9.2024). לאחר עיון בתשובת המשיב, אשר בה הובהר כי פינוי הדירה הושלם, נדחתה בקשת המערער. יחד עם זאת, נקבע כי מימוש הדירה יעוכב עד ליום 1.10.2024 וזאת על מנת שהמערער יוכל למצות את הליכי הערעור (להלן: ההחלטה מיום 27.9.2024). ביום 1.10.2024 הגיש המערער שתי בקשות נוספות לעיון מחדש בהחלטה מיום 23.9.2024, בהן ביקש, בין היתר, כי בית המשפט יורה למשיב להחזיר לדירה את תכולתה ולהשיב את החזקה בה למערער. הבקשות נדחו על ידי בית משפט קמא עוד באותו יום מבלי לבקש את עמדת המשיב.

4. ביום 7.10.2024 הגיש המערער בקשה לפסילת המותב בבית המשפט המחוזי מלשבת בתיק. המערער טען כי נפלו פגמים בהחלטה מיום 23.9.2024, שכן לא ניתן לו

להתייחס לתשובת המשיב לבקשה לעיכוב ביצוע, לא נקבע דיון במעמד הצדדים, ולא ניתן לו להוכיח כי החלטת רשם ההוצאה לפועל בדבר אי-מגוריו בדירה היא שגויה. עוד טען המערער כי ההחלטה מיום 24.9.2024 ניתנה "בחשכת הלילה", מבלי ליתן לו זכות טיעון, תוך פגיעה בזכויותיו, ובאופן שנוגד עקרונות הגינות בסיסיים. המערער המשיך וטען גם נגד ההחלטה מיום 25.9.2024, אשר לטענתו אפשרה למשיב לפעול לפינויו מהדירה. כל אלה ועוד, נטען, מלמדים על קיומו של משוא פנים נגד המערער אשר מצדיק את פסילת בית המשפט מלשבת בדין בעניינו.

5. לאחר קבלת תגובת המשיב הורה בית המשפט על דחיית בקשת הפסלות. בתמצית, המותב הבהיר כי הוא פתוח לשמוע בלב חפץ את טענות הצדדים וכי לא קיים חשש למשוא פנים. עוד נקבע כי מרבית טענות המערער הן ערעוריות באופיין ונוגעות לאופן הפעלת שיקול הדעת על ידי המותב, ולפיכך אין בהן כדי להצדיק את קבלת הבקשה. בית המשפט פנה לבחון את טענות המערער, ודחה אותן לגופן. כך, לדוגמה, בית המשפט הבהיר כי לא נפל פגם בכך שטרם מתן ההחלטה מיום 24.9.2024 לא ניתנה למערער זכות טיעון, וזאת מן הטעם שמדובר בהחלטה עוקבת לצו עיכוב הביצוע, שניתן בתורו במעמד צד אחד ללא קבלת עמדת המשיב. בית המשפט המשיך וקבע כי יש לדחות את בקשת הפסלות מן הטעם שנפל בה שיהוי, שכן חרף העובדה שלעמדת המערער נפלו פגמים כבר ביחס להחלטה מיום 23.9.2024, הבקשה הוגשה רק ביום 7.10.2024. המערער חויב בתשלום הוצאות משפט בסך 4,000 ₪ וזאת בשל חריגה מהוראות הדין ביחס למספר העמודים המותר להגשת בקשת פסילה.

6. מכאן הערעור שלפניי, בו טוען המערער כי אופן ניהול ההליך על ידי בית משפט קמא מלמד כי קיים חשש ממשי למשוא פנים ולהטיית המשפט לרעתו. המערער טוען לקיומן של "22 תקלות מהותיות" בהתנהלות בית משפט קמא, ובהן אי מתן התייחסות ראויה לטענותיו בדבר שימושו בדירה למטרות מגורים; הסתמכות על החלטות שגויות קודמות; התעלמות מהנזקים הכרוכים בפינויו מהדירה ומתן משקל-יתר לנזק הקל שייגרם למשיב כתוצאה מדחיית הפינוי; פגיעה בזכותו של המערער להציג את טענותיו באופן ממצה ולהשיב על טענות המשיב, בכתב ובעל פה, טרם מתן ההחלטות מימים 23.9.2024, 24.9.2024 ו-25.9.2024; ישיבת המותב כערכאת ערעור ביחס להחלטותיו של המותב עצמו; ומתן הכרעות שגויות מבחינה משפטית שהובילו לדחיית בקשותיו לסעדים זמניים. לטענת המערער, בכל אחת מ"התקלות" האמורות יש הטיית דין נגדו, ובאופן מצטבר הן מלמדות על אפשרות מסתברת כי אין ביכולת המותב לנהל משפט הוגן. עוד טוען המערער כי לא נפל שיהוי בכך שלא פנה מיד לאחר ההחלטה מיום

23.9.2024 להגיש בקשת פסלות, שכן רק לאחר הצטברות ההחלטות נגדו התבררה התמונה העובדתית המקימה את עילת הפסלות. לבסוף טוען המערער כי חיובו בהוצאות מלמד על "נקמנות" מצד המותב על שביקש את פסילתו.

לצד הערעור הוגשה בקשה למתן סעד זמני לתקופת הערעור שיורה למשיב להימנע מלפעול למימוש הדירה או לפגוע בנכסי המערער שפוננו ממנה.

7. דין הערעור להידחות ללא צורך בתשובה.

סעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 מורה כי הטוען לפסלות של שופט מלשבת בדין נדרש להוכיח קיומן של נסיבות המקימות "חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט". אין בידי לקבל את טענת המערער כי צבר ה"תקלות" לכאורה שאותן הוא מונה מלמד על קיומו של חשש ממשי למשוא פנים נגדו מצד בית משפט קמא. טענות המערער, שעניינן בהתנהלותו הדיונית של בית המשפט ובממצאים העובדתיים והמשפטיים אליהם הגיע, מופנות כלפי הפעילות השיפוטית כשלעצמה, וכפי שהובהר פעמים רבות, בטענות מסוג זה אין די כדי להעמיד עילת פסלות אלא במקרים נדירים וחריגים (עפ"ס 972-10-24 פלונית נ' פלוני, פסקה 6 (13.11.2024); ע"א 3824/24 אפל נ' קנצפולסקי, פסקה 6 (14.7.2024); יגאל מרזל דיני פסלות שופט 174 (2006)). העניין שלפנינו אינו נופל בגדרם של מקרים אלה.

אכן, טענותיו של המערער הן ערעוריות במובהק, והמקום להשיג עליהן הוא במסגרת הליכי ערעור מתאימים, ולא כחלק מהליכי פסלות (עניין שגיא, בפסקה 10; עפ"ס 64067-09-24 קריית חנוך מבשרת ציון בהרי ירושלים נ' קול מבשר בהרי ירושלים, פסקה 8 (11.11.2024); ע"א 8298/20 פלונית נ' פלוני, פסקה 7 (31.1.2021)). יוזכר, כי בהחלטתו מיום 27.9.2024, בית המשפט הותיר בידו של המערער שהות להגיש ערעור על ההחלטות שבהן נדחו בקשותיו לצווי מניעה, תוך מתן סעד זמני המורה על עיכוב מימוש הדירה בזמן זה. המערער בחר שלא לפעול בדרך של הגשת ערעור, וחלף כך המתין עד לפקיעת הסעד הזמני והגיש בקשות חדשות לבית משפט קמא שבהן ביקש סעדים זמניים נוספים. משאלה נדחו הוא הגיש את בקשת הפסלות ולאחריה את הערעור דנן. כאמור, המקום לברר את הטענות השונות אותן מעלה המערער היה במסגרת הליכי ערעור על החלטות בית משפט קמא, נתיב שהמערער בחר שלא לפסוע בו.

8. סוף דבר, שהערעור נדחה, וממילא נדחית הבקשה למתן סעד זמני. משלא נתבקשה תשובה אין צו להוצאות.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשפ"ה (17 נובמבר 2024).

יצחק עמית
ממלא מקום הנשיא